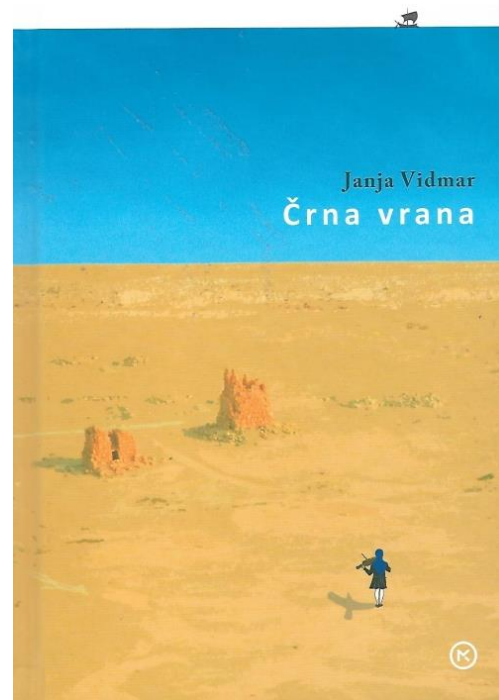

Janja Vidmar, 2017: *Črna vrana*.

Ljubljana: Mladinska knjiga Založba. 51–52.

Kontekst

Roman dogodke iz sedanjosti razloži s pomočjo dogodkov iz preteklosti. Prinaša pretresljive zgodbe o urjenju zelo mladih teroristov na vadbiščih islamske države, begunskih pohodih ter nasploh o ljudeh, ki se znajdejo v Londonu in so tako ali drugače povezani z osrednjima likoma Janom ali Hibo. Jan se nad njo znese v londonski šoli. Skupaj s sestro Tajo in mamo je migriral iz Slovenije v London, kjer naj bi jih čakal oče. Trinajstletna Hiba pa pred dogajanjem v odlomku živi še v Siriji, kjer je vojno stanje.

Odlomek, str. 51–52.

HIBA

SONCE je bilo visoko. Žarelo je kot razbeljena plošča na njihovem kuhalniku v kuhinji, ko je ta še stala. Druga plošča jo je žgala v trebuhu. Od lakote. Dvignila je roko in s prstom okrog sonca narisala mrtvaško glavo. Prejšnji dan se ni nihče spomnil na njen trinajsti rojstni dan. Umrta je dojenčica in mama je šla iskat hrano, da ne bi umrl še kdo od njih. Družina je štela samo še Džunaida, Rafiga, Zahido, Dalal, Bajan in njiju z mamo.

Brat Džunaid ji je predtem zaupal, da je za dojenčico našel kupca. Prodal jo bo za vsaj petsto ameriških dolarjev. S podkupnino si bo plačal beg v Evropo. Slišal je, da so prebežniki dobrodošli v Angliji, Nemčiji in drugih državah. Poiskal si bo delo in poslal ponje.

»Zapomni si, Anglija je v Evropi kot Amerika v svetu ... « jo je podučil. »Enkrat bom zbežal tja ...«

»Oče ti ne bo dovolil ...« je ugovarjala.

»Oče je izginil. Sam Alah ve, kje je. Anglija je komaj kaj večja od Sirije, pa ima dvakrat več prebivalcev ...« je navdušeno razlagal. »Tam dobiš vse, tukaj ni ničesar več. Če mi uspe zbežati v London, bom poslal pote. Zapomni si to! Sirija je izgubljena ...«

»London je kot Damask ...« je pokimala. »Ampak mene ne spraviš tja. Ostati hočem tukaj, raje sem izgubljena v Siriji kot najdena kjer koli drugje ...«

»Ne bodi neumna! Uspelo mi bo, našel bom pot v London in potem bom poslal pote in po druge ...« je odsekal.

»Mama ti nikoli ne bo dovolila prodati nobenega od nas ...« je zmajala z glavo.

»Počakal bom, da zaspi,« je siknil. »Ubil te bom, če me izdaš!«

»Zakaj ne prodaš Bajan?« je predlagala. »Dovolj majhna je, da bi nas takoj pozabila.«

»Prestara je,« je odkimal brat. »Dojenčki grejo za med.«

»Ampak Bajan je stara komaj leto in pol ...« je ugovarjala. »Plenico nosi.«

»Prepusti te reči moškim!« je odsekal. »Alah je moškemu podaril razum, ženski pokorščino!«

Dojenčica je imela zadnjo besedo. Skupaj s svojim poslednjim vdihom ga je oropala upov.

Zato, ker je smrt ženskega spola, je pomislila in ga prepustila kovanju novih načrtov.